

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg må fastholde, hvad jeg har sagt før. Jeg er modstander af, at man finansierer den yderligere hjælp med rent frivillige bidrag, som kun nogle af befolkningen kan betale — og kun nogle i børnehaven skulle efter hr. Bertel Haarders forslag betale. Det er jeg modstander af. Jeg mener, at man på denne måde meget let kan komme til at lave børnehaver alene for velhavere, altså velnormerede børnehaver for velhavere.

Grænsen med hensyn til, hvem der kan være i børnehaven og arbejde gratis, må vel også til en vis grad afhænge af det personale, der er der; det er ikke enhver tilfældig, der kan komme ind og sige: nu vil jeg gerne arbejde gratis. De skal vel have en vis tilknytning til børnene. Om det er en tante eller onkel eller forældre, kan jeg ikke se betyder så meget. Her kan jeg ikke se, man skal sætte nogen grænser.

Arentoft (FP):

Socialministeren citerede i sit første svar til hr. Kjerulff-Schmidt socialstyrelsens retningslinjer, der tydeligt viser, hvorledes det offentlige blander sig i så at sige alt. Det er uhyggeligt at se, hvor overadministreret vores samfund i virkeligheden er. Derfor vil jeg gerne spørge, om socialministeren har tænkt sig at tage lovinitiativer til ændringer af disse love, således at der sker en virkelig forenkling, der giver større ret og mere frihed til fornuftige initiativer.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg må gøre fremskridtspartiet opmærksom på, at jeg er blevet pålagt af dette folketing at skære ned på daginstitutionsområdet. Dette kan kun ske ved at udstede retningslinjer og ikke ved at meddele børnehaverne, at nu må de gøre, hvad de vil. Der skal ske nedskæringer på budgetterne, og derfor må jeg fastsætte retningslinjer for, hvorledes det skal ske.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Wamberg (FP) til socialministeren:

„Finder ministeren det rimeligt at benytte syge mennesker som våben i socialdemokratiets fælles kamp med Kommu-

nernes Landsforening og Amtsrådsforeningen for at få lægestanden socialiseret?“ (Spm. nr. 161).

Skriftlig begrundelse.

Efter at forhandlingerne om ny overenskomst mellem Praktiserende Lægers Organisation og sygesikringen, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen er brudt sammen, tvinges patienterne nu til at betale lægerne direkte for derefter at henvende sig på de ramte kommuners socialkontorer for at få beløbene refunderet fuldt ud.

Kommuner som f. eks. Sakskøbing, der allerede har besluttet at betale lægerne direkte uden at ulejlige patienterne, trues med ikke at få den refusion, de ellers var berettigede til.

Det grænser til rent vanvid, at eksempelvis handicappede gruppe 1-patienter skal belastes med at henvende sig på socialkontorer, de kun ved manuel hjælp kan bringes til — eksempelvis socialkontoret i Glostrup, der er etableret i en 1. sals lejlighed — for at få deres lægeregninger refunderet, hvis de ikke kan undvære beløbene i den tid, der vil medgå til eventuel postekspedition.

Det forekommer lige så urimeligt, at patienter i store landkommuner i tilsvarende helbredsmæssig eller økonomisk situation skal spille tid og penge til transport på at rejse til kommunens socialkontor for at få deres lægeregninger refunderet.

At målet er at ramme lægerne, er næppe nogen i tvivl om; at bruge handicappede og syge til den kamp er efter min opfattelse under lavmålet af, hvad selv en socialdemokratisk minister burde acceptere.

Socialministeren (Eva Gredal):

Når hr. Wamberg anfører, at det er urimeligt, at syge mennesker bliver brugt som led i en konflikt mellem det offentlige og en fagorganisation, så kan jeg give ham ganske ret. Men man bør imidlertid erindre sig, hvad der egentlig er sket. Sygesikringens forhandlingsudvalg, der på sygesikringens vegne indgår overenskomst om vilkårene for ydelserne efter sygesikringsloven, har, efter at lægerne har opsagt overenskomsten, igennem mere end et års forhandlinger søgt at få en lægeoverenskomst i stand, der opfylder såvel